

Mål C-296/10

Bianca Purrucker

mot

Guillermo Vallés Pérez

(begäran om förhandsavgörande
från Amtsgericht Stuttgart)

”Civilrättsligt samarbete — Behörighet, erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar — Förordning (EG) nr 2201/2003 — Litispensens — Mål i huvudsaken om vårdnaden om ett barn och yrkande om interimistiska åtgärder avseende vårdnaden om samma barn”

Förslag till avgörande av generaladvokat N. Jääskinen, föredraget den 4 oktober 2010 I - 11167
Domstolens dom (andra avdelningen) av den 9 november 2010 I - 11206

Sammanfattning av domen

1. *Civilrättsligt samarbete — Behörighet, erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar — Förordning nr 2201/2003 — Behörighet i vårdnadsfrågor — Litispensens (Förordning nr 2201/2003, artiklarna 19.2 och 20)*

2. *Civillrättsligt samarbete — Behörighet, erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar — Förordning nr 2201/2003 — Behörighet i vårdnadsfrågor — Litispendens*
(Förordning nr 2201/2003, artikel 19.2)
3. *Civillrättsligt samarbete — Behörighet, erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar — Förordning nr 2201/2003 — Behörighet i vårdnadsfrågor — Litispendens*
(Förordning nr 2201/2003, artikel 19.2)

1. Bestämmelserna i artikel 19.2 i förordning nr 2201/2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning nr 1347/2000, är inte tillämpliga när en domstol i en medlemsstat vid vilken talan har väckts först i syfte att utverka att åtgärder vidtas avseende föräldraansvar enbart har att pröva ett yrkande om interimistiska åtgärder i den mening som avses i artikel 20 i förordningen, och en talan om samma åtgärder därefter väcks vid en domstol i en annan medlemsstat som är behörig att pröva talan i sak i den mening som avses i nämnda förordning, oavsett om syftet med den talan är att utverka ett interimistiskt eller slutligt avgörande.

om domstols behörighet att pröva ett mål i sak. Tillämpningen av nämnda bestämmelse hindrar dessutom inte att talan väcks vid den domstol som är behörig att pröva målet i sak. Genom artikel 20.2 i den ovannämnda förordningen undanröjs all risk för motstridighet mellan ett beslut om interimistiska åtgärder i den mening som avses i artikel 20 och ett avgörande som meddelas av den domstol som är behörig att pröva målet i sak. Där föreskrivs nämligen att interimistiska åtgärder i den mening som avses i artikel 20.1 i nämnda förordning ska upphöra att gälla när den domstol som är behörig att pröva målet i sak har vidtagit de åtgärder den anser lämpliga.

Artikel 20 i förordning nr 2201/2003 kan nämligen inte anses vara en bestämmelse

(se punkterna 70, 71 och 86 samt domslutet)

2. Den omständigheten att ett yrkande om interimistiska åtgärder framställs vid en domstol i en medlemsstat, bland annat avseende vårdnaden om barn, eller att en sådan domstol har meddelat ett beslut om sådana åtgärder och det inte framgår av yrkandet eller beslutet att den domstol som ska pröva yrkandet om interimistiska åtgärder är behörig i den mening som avses i förordning nr 2201/2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning nr 1347/2000, utesluter inte nödvändigtvis att det – om den möjligheten finns i medlemsstatens nationella rätt – ska anses ha väckts en talan i själva saken som är knuten till yrkandet om interimistiska åtgärder, och att stämningsansökan i huvudsaken innehåller uppgifter som visar att den domstol vid vilken talan har väckts är behörig i förordningens mening.

I ett sådant sammanhang ankommer det dock på den domstol vid vilken talan har väckts senare att på eget initiativ undersöka om avgörandet från den domstol vid vilken talan först har väckts, i den mån det innebar ett beviljande av interimistiska åtgärder, endast utgjorde en förberedelse inför ett senare avgörande som skulle meddelas på grundval av ett mer fullständigt processmaterial och under förhållanden som inte längre präglades av fara i dröjsmål. Den domstol vid vilken talan har väckts senare ska dessutom undersöka huruvida yrkandet om interimistiska åtgärder och ett senare framställt

yrkande i själva saken tillsammans utgör en processrättslig enhet.

(se punkterna 80, 86 samt domslutet)

3. När den domstol vid vilken talan har väckts senare, trots ansträngningar för att inhämta information från den part som har åberopat litispens, från den domstol vid vilken talan först har väckts och från centralmyndigheten, inte förfogar över några uppgifter som gör det möjligt att fastställa föremålet och grunden för en talan som har väckts vid en annan domstol och som bland annat syftar till att visa att den domstolen är behörig i enlighet med förordning nr 2201/2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning nr 1347/2000, och när det – på grund av särskilda omständigheter – med hänsyn till barnets bästa krävs att ett avgörande meddelas som kan erkännas i andra medlemsstater än den medlemsstat där den domstol vid vilken talan har väckts senare är belägen, ankommer det på den sistnämnda domstolen att fortsätta handläggningen av den där anhängiggjorda talan när den har inväntat svar på sina frågor under en rimlig tidsperiod. Hur lång den rimliga tidsperioden för väntan på svar ska vara ska bestämmas med hänsyn till barnets bästa och mot bakgrund av omständigheterna i målet.

Det ska i detta sammanhang erinras om att förordning nr 2201/2003 har till syfte att, med hänsyn till barnets bästa, göra det möjligt för den domstol som finns på närmast avstånd från barnet, och som således bäst känner till barnets situation

och barnets utvecklingsnivå, att fatta de nödvändiga besluten.

(se punkterna 82–84, 86 samt domslutet)